

Expeditie Kilimanjaro

DOOR RENE BARON

Voor deze reis is fysieke én mentale gezondheid een must. We gaan naar de parel van Tanzania: de Kilimanjaro. Met een hoogte van 5.895 meter is het de hoogste berg van Afrika en de hoogste vrijstaande berg van de wereld. De berg staat slechts drie graden onder de evenaar, maar de top is vrijwel altijd bedekt met ijs en sneeuw. Avonturiers vanuit de hele wereld zijn gefascineerd door de Kilimanjaro. Ze dromen ervan de berg te beklimmen en de uitdaging aan te gaan om tot het uiterste te gaan...

Een paar jaar geleden besloot ik dat ik met één van mijn zoons op vakantie wilde. Even echt samen zijn en de band tussen vader en zoon versterken. Koen heeft, in tegenstelling tot zijn broers Jordy en Jelle, iets met bergen en daarom besloten we, geïnspireerd door een folder ('Beklim de Kilimanjaro, de hoogste berg van Afrika') en een gesprek met Paul Wilmer, die met zijn zoon de Kilimanjaro had beklommen, het erop te wagen: we boekten een reis via Touroperator Expeditie Kilimanjaro en begonnen met de voorbereidingen. Naast de aanschaf van oordopjes, zonnebrandcrème met factor 50, een balaclava (bivakmuts) en tijgerbalsem betekent voorbereiding vooral: fysiek en mentaal sterk worden. We gingen in training om de 80 kilometer op de Kilimanjaro te kunnen volhouden; totaal liepen we zo'n 250 kilometer in de voorbereidende fase. We aten gezond, voelden ons fit en spraken veel over wat ons te wachten zou staan. Op 15 februari 2013 was het zover: we vlogen via Cairo en Nairobi naar Tanzania, waar we landden op Kilimanjaro-airport. De taxichauffeur die ons naar de plaats van bestemming bracht, leerde ons de eerste woorden Swahili – de taal in Tanzania: mambo (hoi), jambo (hallo, hoe gaat het?), poah (het gaat goed) en hakuna matata (don't worry). Na een uurtje arriveerden we in het hotel. Met zijn prachtige tuin bleek Bristol Cottages een oase in de drukke stad Moshi met bijna een miljoen inwoners. Na een dagje bijkomen aan het zwembad, maakten we de volgende dag kennis met het reisgezelschap: we zijn totaal met zeven mannen en een vrouw: naast ons beiden zijn dat de marathonlopers Francis, Hans en Frank, langeafstandsloper Dick en sportschoolbezoekers Hans en Nettie. Een sportief gezelschap! Onze gids Henry maakte met zijn staat van dienst (490 keer de Kilimanjaro beklommen) en zijn uitleg van de 'groups dynamic' indruk. We waren er klaar voor!

Maandag 18 februari vertrokken we met een volgestouwde en zwaarbeladen bus vanuit Moshi om drie kwartier later bij de Machame-gate aan te komen. Daar verdeelden we de bagage over de dragers en onszelf (wij vijf kilo per man en zij 20) en begon onze tocht. Vanuit de gate liepen we een tropische regenwoud in. Grote bomen en veel, heel veel bladeren. Aan het eind van de middag bereikten we het Machame camp (2.834 meter hoog) waar we tussen de bomen wel zo'n honderd tentjes zagen staan. We waren niet de enigen! Na een wat onrustige nacht, slapen op bijna 3000 meter hoogte valt niet mee, kregen we de volgende dag tijdens het ontbijt een nieuwe briefing van Henry. "Drinking, drinking, drinking" was zijn voornaamste advies. We lieten het regenwoud achter ons en zetten koers

naar de volgende bestemming. We zagen het landschap veranderen; de vegetatie werd steeds dunner en het uitzicht steeds weidser en gaf ons zicht op het lint van reizigers; een bont gezelschap van Amerikanen, Japanners, Australiërs, Spanjaarden, Duitsers en Canadezen, zo ontdekten we al gauw. Zonder kleerscheuren bereikten we in de loop van de middag het Shira-camp (3.749 meter). Vanuit het kamp maakten we een uitstapje naar de Shira cave, waar we genoten van het uitzicht op de Mount Meru, een enorme berg aan de andere kant van de vallei. Terug in het kamp kregen we van gids Henry de opdracht om zoveel mogelijk te eten: "eating, eating, eating." Woensdagochtend was het koud, net iets boven het vriespunt en zetten we koers richting de beruchte Lava Tower, een grillige rotspartij op 4.572 hoogte. De bomengrens waren we de vorige dag al gepasseerd, maar boven de 4.000 meter was er helemaal geen beplanting meer te vinden. De laatste meters gingen moeizaam; de lucht ijle lucht begon ons parten te spelen. Na de lunch kregen we het bericht dat Hans, één van onze medereizigers, niet meer verder ging. Hij voelde zich beroerd en was uitgeput. We werden er een beetje stil van. Na nog één groepsfoto namen we afscheid van Hans, die onder begeleiding van Henry terugging naar het Shira camp. Onder leiding van Dennis begonnen wij met de afdaling. Deze gids had het tempo er goed in; toen ik een bloedneus kreeg en we even moesten pauzeren kwam dat eigenlijk goed uit. Even op adem komen! Toen we bij het Barranco camp (3.900 meter) arriveerden, hadden onze dragers niet alleen ons tentje al opgezet, maar ook onze matrassen opgeblazen. "Asante!" Dankjewel...

De Machamegate

Op weg naar het Shira-camp met de 'Kili' op de achtergrond

Drinken...

Donderdagochtend voelden we ons wat ongemakkelijk. Dokter Hans was er niet meer bij en onze hoofdgidts ook niet. Ook werd de stemming gedrukt door de imposante Barranco Wall, waar wij letterlijk tegenop keken. De loodrechte wand van driehonderd meter hoog zag er voor ons toeristen echt angstaanjagend uit! Maar natuurlijk vertrokken we toch vol goede moed naar de Wall, om via zigzagpaadjes en af en toe een kleine pauze, leunend tegen een rotswand, de klim te gaan maken. De uitputtende tocht werd dubbel en dwars goed gemaakt toen we de top hadden bereikt: wat een uitzicht! Tot mijn grote vreugde had ik weer bereik op m'n mobiele telefoon en kon ik mijn vrouw Tineke een sms sturen: 'Zoiest de Barranco beklommen, schitterend, hakuna matata, xxx'. Het zou voorlopig mijn laatste bericht zijn aan haar. Die middag kwamen we al vroeg aan bij het Karangacamp (3.963 met) en werden we door onze kok William verrast met patat, heerlijk! De volgende ochtend, vrijdag, vertrokken we iets later omdat we die dag maar een betrekkelijk kort stuk hoefden te wandelen. Kort of niet, de gidtsen zetten er die dag behoorlijk de vaart in. Maar bij het naderen van het Barafu camp (4.600 meter) konden de meesten van ons dat tempo niet volhouden. Stapje voor stapje bereikten we uiteindelijk toch het kamp, waar we bij de registratieposten uitgeput op een steen of bankje neerploften.

Ik werd overvallen door een vreemde vermoeidheid; ik voelde me lusteloos en had hoofdpijn, beide symptomen van de gevreesde hoogteziekte. Toen onze warme lunch werd voorgeschoteld, kreeg ik geen hap door mijn keel. Na mijn hoofd begon nu ook mijn maag lelijk op te spelen. Gelukkig kon ik een paar uur gaan liggen voordat we om vijf uur weer aan tafel moest ('eating, eating, eating!'), maar ondanks mijn vermoeidheid kon ik de slaap niet vatten. Heftige maagkrampen en duizelingen noopten mij om onderweg naar de latrine een paar keer uit te rusten en mijn oriëntatie terug te vinden. Wat voelde ik me beroerd! Toch werd me tijdens het diner dringend geadviseerd wat te eten, omdat de kans dat ik 'van m'n stokkie zou gaan' anders erg groot was. Ik kreeg wat medicijnen voor m'n maag van Dennis en hield met moeite een kop thee binnen. Na het eten werd van iedereen het zuurstofgehalte in het bloed gemeten en waar de meeste zo rond de 85-90% zaten, bleef ik hangen op 65%. Niet zo gek dus, dat ik zo moe was. Naast de nieuwe tabletten tegen misselijkheid kreeg ik van Dennis nu

ook Diamox, een medicijn tegen hoogteziekte. Terug in mijn slaaptent kreeg ik van Mozes geroosterd brood met gebakken ei: een lege maag zou immers niet goed zijn. Maar ook dat kwam het er met de zelfde vaart weer uit en ik besloot mijn angst dat ik wellicht niet verder zou kunnen gaan, met zoon Koen te delen. Die wilde daar echter niets van weten: "Je bent een 'die hard' pap, dus daar komt niets van in". De uren die volgden maakten het er allemaal niet beter op en toen we om 23.00 uur moesten aantreden voor de finale beklimming, kwam het hoge woord eruit: "Jongens: jullie zullen zonder mij moeten gaan." Door hun mijnwerkerslampen kon ik de klimmers nog even volgen voordat ze door de duisternis werden opgeslokt. Na een slechte nacht en een uitgebraakt ontbijt vertrok ik met Ibrahim en een lege maag naar het volgende, lagergelegene kamp. En daar overkwam mij gelukkig dat wat ik zo vaak gelezen had: net zo snel als de hoogteziekte was opgekomen, was 'ie ineens ook weer verdwenen! Toen we vroeg in de middag arriveerden bij het Mweka camp (3.100 meter) waagde ik mij dan ook met smaak aan een muffin. Toen aan het einde van de middag mijn reisgenoten ook in het kamp aankwamen, haastte ik me naar het kantoortje om hen te verwelkomen. Terwijl ik een uitgelaten stemming verwachtte, nadat zij de top wel bereikt hadden, maakte de groep op mij een wat matte indruk. Ze hadden hun euforisch moment natuurlijk allang gehad en hadden niet alleen 1.200 meter geklommen, maar ook bijna 2.800 meter afgedaald. De popcorn in de mess maakte veel goed en langzamerhand kwamen de verhalen los. Toen na een klein uur ook Dick arriveerde, waren we weer compleet en werd de sfeer wat meer opgetogen, alsof we een voetbalwedstrijd gewonnen hadden.

De volgende ochtend vertrokken we vroeg en genoten we met volle teugen van de wandeling, onze laatste van de week. Aangekomen bij de Mweka gate (1.828 meter) zat onze expeditie er namelijk op. We checkten uit en stapten in de bus die ons weer naar Moshi bracht. In het hotel namen we allemaal, voor het eerst in zeven dagen, een heerlijke douche om vervolgens op een terras een paar Kilimanjaro-pinten soldaat te maken. Die avond gingen we met onze gidtsen uit eten en aten we een verrukkelijke maaltijd van een wonderlijke combinatie van Italiaanse en Indiase ingrediënten. Zoon Koen ging nog even stappen met onze Tanzaniaanse vrienden, wat – zo vertelde hij

FOTO'S ONDER

Drinken, drinken, drinken
op de Lava Tower

Voetje voor voetje
op de Barranco Wall

Koen op de top:

"Yes, we dit it!"

de volgende dag – een belevenis op zich was, als enige blanke in een Afrikaanse discotheek.

Om onze reis nog iets te ‘rekken’ gingen we de volgende dag met Nettie en Francis op safari naar het Arusha park, zo’n anderhalf uur rijden van Moshi, in de vallei tussen de Kilimanjaro en de Mount Meru. Vanuit ons open dak vergaapten we ons aan giraffen, zebra’s en flamingo’s tegen de achtergrond van de hoogste berg van Afrika. Wat een sprookje! Het hoogtepunt van de safari was de wandeling – in gezelschap van een gewapende ranger – waar we een kudde buffels tot op vijftig meter afstand naderden, heel bijzonder. Netties meisjesdroom ging in vervulling met een douche onder een waterval, later op de dag. “Ik voel met net Brooke Shields in the Blue Lagoon” riep ze enthousiast.

En toen.... brak het einde van onze reis aan. De volgende ochtend pakten we onze koffers weer in en stapten we in de taxi naar het vliegveld. Daar ontdekten we dat het warempel dezelfde chauffeur was als op de heenreis en de vriendelijke man bood ons direct een hap aan van de geroosterde maïskolf waar hij van zat te smullen. Na bijna twee weken Afrika aten we gemoedelijk met een vreemde van een gedeelde lekkernij, hoe bijzonder is dat! Vanuit het vliegtuig wierpen we een laatste blik op de prachtige Kilimanjaro en via Nairobi en Cairo vlogen we terug naar Schiphol. Onderweg zat ik het grootste deel van de tijd met mijn gedachten nog op die machtig mooie berg, de Kilimanjaro.

Ben je fit van lijf en geest en sportief ingesteld? Gá dan gewoon een keer. Doe het! Bereid je voor en ga het avontuur aan; je bent in goede handen en wordt fantastisch begeleid. Ik weet het zeker: de Kilimanjaro beklimmen zal een hoogtepunt in je leven zijn! / GLANS-lezers krijgen extra voordeel!

- € 50,00 korting per boeking
- Gratis boek en trainschema

Tegen inlevering van deze GLANS-bon krijg je deze extra voordelen bij Dynamic Travel in Barendrecht en Oud-Beijerland

Lezersactie GLANS

12-daagse expeditiereis

KILIMANJARO

Dynamic Travel in samenwerking met Yaxa Reizen. Vanaf € 2.849,- per persoon

Tijdens deze reis beklim je de Kilimanjaro; de parel van Tanzania. Met zijn 5.895 meter is het de hoogste berg van Afrika en de hoogste vrijstaande berg van de wereld. Ondanks dat de berg slechts drie graden onder de evenaar staat, is de top van de berg vrijwel altijd bedekt met ijs en sneeuw. De machtige Kilimanjaro kan in een straal van maar liefst, 160 kilometer worden waargenomen. Tijdens de negendaagse expeditie ga je de top van de Kilimanjaro beklimmen via de Lemosho-route. Deze route is onbedorven, afgelegen en weinig gebruikt; een schitterende beklimming via het Shira Plateau naar Uhuru Point, het ‘Dak van Afrika’.

Inbegrepen in de reissom:

- Overnachtingen in Moshi in Hotel Keys.
- Overnachtingen in tented lodges tijdens de trekking.
- Maaltijden op basis van volpension. Op dag 2 verblijft u op basis van halfpension. Op dag 1, 10 en 11 verblijft u op basis van logies en ontbijt.
- Alle vermelde transfers zoals omschreven in het programma.
- Alle park en rescue fees.

Niet inbegrepen bij de reissom:

- Intercontinentale vluchten (op basis van beschikbaarheid op het moment van boeken). Indicatie vlucht KLM ca. € 760,00 per persoon.
- Luchthavenbelastingen en heffingen.
- Overige maaltijden en uitgaven van persoonlijke aard.
- Eventuele overige facultatieve excursies.
- Matrasje tijdens de trekking, deze kunt u huren via uw gids.
- Visumkosten Tanzania, circa USD € 50,00 per persoon.
- Bijdrage Calamiteitenfonds, € 2,50 per dossier.

Kijk op onze website voor meer informatie of bel naar Esther of Jessica van Dynamic Travel.
Jessica: 06-30 40 31 80
Esther: 06-24 40 60 31
www.dynamic-travel.nl

MOBIEL REISAGENT

